

Arrest

nr. 89 129 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend bij ter post aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 september 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2012 om 12 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE BOEVER, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, diende op 2 mei 2000 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Op 20 december 2001 werd de verzoeker, onder een andere identiteit weliswaar, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkend als vluchteling.

1.3. Op 3 april 2006 werd de verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens heling.

1.4. Op 14 juni 2007 werd de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens feiten van uitgifte, overdracht, afhaling van cheque, postcheque of post, overschrijving zonder dekking, oplichting + poging, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid, bendevoorming, valse naamsdracht en heling.

1.5. Op 11 maart 2008 heeft de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus van de verzoeker ingetrokken.

1.6. De verzoeker diende tegen de beslissing van 11 maart 2008 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 21.792 van 22 januari 2009 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus bevestigd en werd aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.7. Op 11 maart 2009 werd beslist om verzoekers verblijfrecht in België in te trekken.

1.8. Op 8 november 2010 werd aan de verzoeker door de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend, onder meer onder de voorwaarde om gedurende 10 jaar vanaf de uitvoering van het vonnis niet in België te zijn.

1.9. Op 8 december 2010 wordt de verzoeker gerepatrieerd naar Roemenië. Het vertrekverslag vermeldt dat de verzoeker zonder verzet is vertrokken.

1.10. Op onbekende datum komt de verzoeker op illegale wijze terug België binnen.

1.11. Op 10 oktober 2011 werd de verzoeker voorlopig aangehouden. Zijn voorlopige invrijheidsstelling werd herroepen en de verzoeker werd opnieuw opgesloten teneinde zijn eerdere straffen uit te zitten. De verzoeker is momenteel nog steeds gedetineerd en zal hebben voldaan bij strafeinde op 23 oktober 2012.

1.12. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2012 en de redengeving luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde V(...) M(...) geboren te Rast, op (in) (...), onderdaan van Roemeense herkomst het grondgebied van België verlaten.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, W(...) V(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan uitgifte, overdracht, afhaling van cheque, postcheque of post overschrijving zonder dekking, oplichting + poging, valsheid in geschriften + gebruik van valsheid,

bendevorming, valse naamdracht, heling, feit(en) waarvoor hij op 14.06.2007 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar, heling, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2006 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden (voorhechtenis effectief).

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan uitgifte, overdracht, afhaling van cheque, postcheque of post overschrijving zonder dekking, oplichting + poging, valsheid in geschriften + gebruik van valsheid, bendevorming, valse naamdracht, heling, feit(en) waarvoor hij op 14.06.2007 werd veroordeeld door het Hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar, heling, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2006 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden (voorhechtenis effectief), bestaat er risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd.

*Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij zonder rechtsmacht is in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekster om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is een maatregel van vrijheidsberoving immers enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 72 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt om te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad, die gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet – is bijgevolg niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel van vrijheidsberoving die onderdeel uitmaakt van de thans bestreden beslissing aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469 en nr. 165.470).

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door

eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoeker, na de kennisneming van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoeker, behalve mits zijn toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Wanneer de verzoeker binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een

verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.3. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verweerder.

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling

van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu voert de verzoeker in een tweede middel een schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

“Eiser heeft het recht om te verblijven in een andere EU-lidstaat waar zijn minderjarige kinderen ontvanger zijn van diensten op het gebied van kinderopvang (arrest E.H.R.M., 19 oktober 2004, Zhu en Chen). Het verblijfsrecht van eiser dient aldus te worden afgeleid van het verblijfsrecht van zijn minderjarige kinderen.

Bovendien, ingeval van repatriëring, dient verzoeker zijn vrouw en kinderen in België achter te laten, zodat een terugkeer naar Roemenië dan ook voor hem een onmogelijke situatie zou creëren die niet meer menselijk kan genoemd worden.

Nochtans heeft hij met zijn gezin als uitvalsbasis zeer positieve vooruitzichten om opnieuw de draad op te pikken en zijn leven in België verder uit te bouwen.

Familierechtelijke principes (in casu: gezinshereniging) dienen immers te primeren.

Zodoende, schendt de bestreden beslissing de artikelen 8 en 14 E.V.R.M.”

Artikel 14 van het EVRM bepaalt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Samen met de verweerder merkt de Raad op dat artikel 14 van het EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd in combinatie met één van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM. In casu voert de verzoeker naast de schending van artikel 14 van het EVRM ook een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij laat echter na aan te duiden in welk opzicht of op welke grond de bestreden beslissing in het licht van de eerbiediging van zijn privé-, familie- of gezinsleven een ongeoorloofd onderscheid zou maken dat een inbreuk uitmaakt op artikel 14 van het EVRM. Aangezien de verzoeker niet aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 14 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu betwist de verweerder niet dat er sprake is van een gezinsleven tussen de verzoeker, zijn partner en zijn minderjarige kinderen.

Aangezien de verzoeker sinds 11 maart 2009 geen wettelijk verblijfsrecht meer heeft gehad in België en hij op 8 december 2010 werd gepatriëerd naar Roemenië om vervolgens op onbekende datum op illegale wijze het Rijk terug binnen te komen, is er te dezen geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De Raad stelt samen met de verweerder vast dat het *in casu* gaat om een eerste toelating. Dit wordt door de (raadvrouw van de) verzoeker niet betwist.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift te kennen geeft dat zijn partner en zijn minderjarige kinderen net als hij de Roemeense nationaliteit bezitten. Er zijn in het onderhavige dossier geen gegevens voorhanden die erop zouden wijzen dat dit niet correct is. De verzoeker geeft weliswaar aan dat zijn partner hier legaal verblijft en als poetsvrouw werkt en dat hij bij zijn vrijlating uit de gevangenis een kans ziet om zijn leven verder uit te bouwen in België en zijn zonen te zien opgroeien, doch nergens in het onderhavige verzoekschrift geeft hij aan waarom het voor hem

onmogelijk is om met zijn partner en kinderen een familieleven te leiden in Roemenië of elders. Bovendien wijst de Raad er op dat de verzoeker reeds eerder naar Roemenië is teruggekeerd, terwijl zijn partner en kinderen in België bleven. Nadat hij in voorlopige vrijheid werd gesteld, werd de verzoeker immers op 8 december 2010 naar Roemenië gerepatriëerd. Bij het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen werd als voorwaarde voor de voorlopige invrijheidstelling gesteld dat de verzoeker gedurende tien jaar vanaf de uitvoering van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank niet in België mocht verblijven. In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank wordt als volgt gemotiveerd: “*Uit voldoende betrouwbare bronnen blijkt dat u in Roemenië een onderkomen hebt. U kunt terecht in de woning van uw schoonbroer. Er ligt tevens de oprichtingsakte voor van SPRL A(...), zijnde een bedrijf waarin u een deel van de aandelen bezit en waar u ook voor zal werken. Uit een recente maatschappelijke enquête blijkt dat uw gezin, dat legaal in België verblijft, toch zinnens is u te volgen naar Roemenië. (...)*”. Hieruit blijkt dat de gezinsleden van de verzoeker bereid waren om de verzoeker te volgen naar Roemenië. De verzoeker geeft nergens aan waarom zijn gezinsleden hem heden niet meer naar Roemenië zouden kunnen volgen om aldaar het gezinsleven verder te zetten. In de feitenuiteenzetting van het verzoekschrift merkt de verzoeker weliswaar op dat hij om medische redenen is teruggekeerd naar België. Deze medische redenen worden echter op geen enkele wijze gestaafd, er wordt zelfs niet de minste duiding gegeven over wat precies de medische toestand van de verzoeker is. Met deze blote bewering wordt *in casu* op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt dat de verzoeker om medische redenen enkel in België zijn privé- of gezinsleven kan uitbouwen. Gelet op het geheel van deze argumenten blijkt niet dat de verzoeker aantoonbaar dat er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om haar gezinsleven in België te vrijwaren.

De verzoeker verwijst naar het “*arrest EHRM 19 oktober 2004, Zhu en Chen*”, hiermee bedoelende het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie van de Europese Unie, en stelt dat hij verblijfsrecht heeft in België op grond van het feit dat zijn minderjarige kinderen er verblijfsrecht hebben en zij er ontvanger zijn van diensten op het gebied van kinderopvang.

De Raad wijst er op dat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit arrest aangezien deze zaak niet vergelijkbaar is met zijn zaak. In de zaak Zhu en Chen moest het Hof zich buigen over de vraag of richtlijn 73/148, richtlijn 90/364 of artikel 18 EG *juncto* de artikelen 8 en 14 van het EVRM aan een minderjarige onderdaan van een lidstaat van de EU, die ten laste is van haar ouders die zelf onderdaan zijn van een derde staat, het recht verleent om te verblijven in een andere lidstaat waar deze minderjarige ontvanger is van diensten op het gebied van kinderopvang. In het genoemde arrest heeft het Hof geoordeeld dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364 in de omstandigheden zoals in deze zaak voorliggen een recht aan een minderjarige verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven. In deze zaak was het kind immers gedekt door een passende ziektekostenverzekering (*cf.* artikel 1, eerste lid richtlijn 90/364) en kwam het ten laste van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen bovendien toereikend zijn zodat het kind niet ten laste komt van de overheidsfinanciën. De moeder, mevrouw Chen, kon zich, als ouder die daadwerkelijk voor de minderjarige burger van de Unie zorgt, echter niet op deze richtlijn beroepen aangezien zij niet ten laste kwam van haar dochter C. Zhu (*cf.* artikel 1 lid 2 sub b richtlijn “bloedverwanten in opgaande lijn ten laste”). Haar geen verblijfsrecht toekennen zou echter volgens het Hof het nuttig effect (“*effet utile*”) aan het verblijfsrecht van het kind ontnemen. Het kind kon immers niet zonder haar moeder op het grondgebied verblijven en bij uitwijzing zou aan het kind het genot van haar eigen verblijfsrecht ontnemen. Door het gebruik van de “*effet utile*” leer kreeg mevrouw Chen aldus een verblijfsrecht, afgeleid van het verblijfsrecht van haar dochter en verbonden aan de voorwaarde van effectieve zorg door haar.

In casu is de verzoeker geen derdelander, maar een burger van de Unie. Hij kan zich dan ook niet beroepen op de “*effet utile*” leer zoals in het arrest Zhu en Chen. De verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat hij daadwerkelijk voor zijn minderjarige kinderen zorgt. De verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet relevant zodat de verzoeker met de verwijzing naar dit arrest ook niet aantoonbaar dat hij verblijfsrecht heeft in België.

De Raad merkt ook op dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor gezinshereniging in functie van zijn minderjarige kinderen. Het betoog dat

“*familierechtelijke principes (in casu gezinshereniging) dienen te primeren*” is bijgevolg geen kritiek die gericht is tegen de bestreden beslissing.

Gelet op het geheel van deze elementen, stelt de Raad vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet wordt aangetoond.

De verzoeker voert aldus geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker stelt dat hij een nieuwe kans verdient om zijn leven verder uit te bouwen in België. Bovendien zou hij ingeval van repatriëring zijn partner en kinderen in België moeten achterlaten terwijl hij met zijn gezin als uitvalsbasis nochtans zeer positieve vooruitzichten zou hebben op effectieve sociale reclassering.

Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gezinsleden, die ook de Roemeense nationaliteit bezitten, hem niet kunnen vervoegen in Roemenië. De bestreden beslissing verhindert dit ook geenszins. Ook al zouden verzoekers partner en kinderen in België blijven, wat overigens hun vrije keuze is, dan toont de verzoeker nog niet aan dat hij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met zijn partner, die een

burger van de Unie is. Bovendien is de verzoeker om beweerde medische redenen, na zijn repatriëring in december 2010 op illegale wijze terug naar België gekomen. Het feit dat de verzoeker nu opnieuw naar Roemenië zal worden gerepatriëerd, is dan ook aan zijn illegale verblijfstoestand en dus aan zijn eigen toedoen te wijten. Dit klemmt des te meer nu de verzoeker door de terugkomst naar België de door de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen opgelegde voorwaarden voor voorlopige invrijheidstelling heeft geschonden. De verzoeker toont in deze omstandigheden dan ook niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel berokkent of kan berokkenen.

Verzoekers vage betoog omtrent de zeer positieve vooruitzichten op effectieve sociale reclassering van de verzoeker volstaat evenmin om aannemelijk te maken dat hij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE